

CHUÔNG CHÙA

Tôi từng lớn lên trong một ngôi chùa nhỏ nằm vắng lặng giữa chốn yên bình của núi rừng và bâng lảng mây trời. Chùa nằm trên núi nhỏ, dưới chân núi là hồ sen. Tôi chiều nào cũng ra đó ngồi, soi bóng mình xuống mặt nước im lìm, phẳng lặng. Mùa này là mùa sen, cả chùa như được ướp hương sen thơm ngát mà thanh tịnh. Những buổi sáng tinh mơ, sư thầy thường bảo tôi bơi thuyền ra giữa hồ hái những búp sen mới “hé miệng sáo” đang lấp ló giấu mình dưới những tấm lá để về ướp trà. Tôi như bị mê hoặc, đắm chìm giữa một thế giới diệu kỳ. Cảm giác như mình đang khoác những cánh sen hồng bay lên mây trời như một nàng tiên nữ. Chỉ đến khi sư thầy gióng lên những tiếng chuông chùa, tôi mới giật mình chèo thuyền len giữa những lớp sen dày đặc để lên bờ.

Trà sen dùng để tiếp khách đến viếng cảnh chùa. Sư thầy đặt chiếc chõng tre trong vườn, dưới bóng cây khế com, trên bày bộ tích trà. Ai ghé thăm thường ngoạn cảnh chùa, khi leo núi mỗi chân có thể ngồi nơi đây nhâm nhi chén trà, nghe tụng kinh, gõ mõ. Tôi sống trong chùa nhiều năm, ăn cơm chay, mặc áo chùa, ngủ trong sự thanh tịnh nhưng không hề xuống tóc đi tu. Có đôi ba vị khách ghé thăm chùa cũng thắc mắc với sư thầy về tôi. Sư thầy cười bảo: “Con chim non rồi phải được thả lên bầu trời rộng lớn. Chúng đi tìm đàn, xây mùa hạnh phúc, và cất tiếng hát véo von cho đời. Khi nào bay khắp bốn phương mà rã rời cánh mỏng thì nơi đây vẫn là chốn quay về”. Đã 13 năm sau cái ngày trời mưa tầm tã, tôi được dân làng đưa đến sống cật nhờ nhà chùa. Dưới sự che chở của đức Phật, tôi lớn khôn giữa những tháng ngày rất đổi êm đềm. Cuộc sống bên ngoài luôn khiến tôi tò mò thích thú và mong muốn được trải nghiệm, nên năm 20 tuổi tôi từ biệt sư thầy rời rời chùa ra đi. Lúc lách giữa hồ sen để bơi sang bờ bên kia, tôi ngoảnh lại thấy sư thầy đứng trên đỉnh núi ngóng theo. Tiếng chuông chùa vang lên, tôi bước đi hương sen như cũng theo cùng...

Từ bấy đến nay, qua bao nhiêu thăng trầm, buồn vui, cay đắng của đời người thì tiếng chuông chùa vẫn văng vẳng trong tâm trí của tôi. Nhưng nó đã không còn là sự tĩnh lặng, nó giờ giống như hồi chuông dẫn tôi vào những nỗi đau trần thế. Nó ám ảnh, dày vò khiến tôi ray rứt. Nó xua đuổi tôi vào thế giới cô độc. Đã rất nhiều đêm, tôi tỉnh dậy vì giấc mơ thấy mình đứng chênh vênh trên đỉnh núi, tiếng chuông chùa xa dần, hoa sen dưới hồ đã lụi tàn. Những vòng sóng nước khiến hồ cứ rộng mãi ra, núi thu nhỏ lại, tôi như chiếc cây khô cố bám trên núi, vật lộn qua từng cơn bão. Tiếng mẹ gọi tên tôi, tiếng đứa con nhỏ từng bị tôi tước đi sinh mạng khi mới thành hình, tiếng bước chân mệt mỏi của chồng vang lên trên từng bậc cầu thang... Tôi giờ như cánh chim hải âu chơi vơi,

dưới kia là biển sóng, trên trời là gió mây, cánh đã mỏi rã rời nhưng loay hoay không tìm ra điểm đỗ. Trong lúc vẫn cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng để bay, tôi linh cảm mình sẽ chết trước khi tìm thấy nơi náu đầu.

*****

Tôi yêu anh, giống những con thiêu thân quên mình lao vào vùng sáng. Anh đến bên tôi giữa cuộc hành trình không biết đâu là điểm đỗ từ khi rời khỏi chùa. Người thân thiết không còn ai, tôi thêm cảm giác được ai đó yêu thương và mình biết yêu thương một ai xa lạ. Nên tôi cứ mãi miết đi tìm. Đã có lần tôi hỏi anh:

– Anh có biết vì sao những con thiêu thân cứ ngu dại lao vào chỗ chết không?

– Ờ thì chắc là bởi vì nó không biết lao vào đó là sẽ chết.

Có những đêm bão, chúng tôi cuốn riết lấy nhau đến lúc rã rời mới ngồi nhìn đàn thiêu thân lao vào bóng đèn bàn rồi nằm chết rải rác trên tập giấy tờ. Lúc ấy, tôi nhìn ra ngoài màn mưa, thấy mình may mắn vì trong cơn mưa bão trắng trời, vẫn còn có một người nằm ôm chặt tôi để giúp trái tim bé nhỏ thôi hoảng sợ. Khi đó anh mới ra trường về làm nhân viên kinh doanh cho một sàn giao dịch bất động sản. Tôi ló ngó ra thành phố xin việc, nhờ đưa bạn cùng xóm trọ giới thiệu vào làm nhân viên bán hàng siêu thị. Quen anh không lâu, chúng tôi dọn về ở chung phòng. Ban đầu do chưa quen việc, tìm kiếm được ít khách hàng nên lương anh không được là bao. Anh lại không muốn dựa dẫm vào gia đình khi chưa tạo được một nền tảng niềm tin vững chắc. Thế nên dù gia đình anh khá giàu có, nhưng chúng tôi vẫn sống tiết kiệm bằng những đồng kiếm được một cách khó khăn. Lúc đó vất vả nhưng tôi và anh cuốn riết lấy nhau hạnh phúc như đôi bò câu vạy. Tôi thích cảm giác sau ca làm trở về nhà nấu nướng đợi chờ anh như một người vợ chờ chồng về ăn cơm tối. Biết tôi thiếu thôn tình cảm nên anh luôn bù đắp cho tôi bằng những hành động thương yêu dù là nhỏ nhất. Tôi giống đứa trẻ con được anh bao bọc như một báu vật. Tôi hạnh phúc nhưng đôi khi cũng hoài nghi về điều đó.

Vào đúng giai đoạn khó khăn, chúng tôi chưa thể nghĩ đến một gia đình thực sự với những đứa con thơ thì tôi mang thai. Khi nhận ra có một giọt máu đang lớn dần tạo hình hài trong cơ thể mình, tôi lâng lâng trong niềm hạnh phúc thiêng liêng. Anh đi công tác xa thành phố nửa tháng, tôi đã giữ kín chuyện đã có thai để anh có một bất ngờ thật lớn khi trở về. Anh điện thoại báo tin mừng khi vừa kiếm được một mối làm ăn lớn mà tiền hoa hồng đủ để chúng tôi lo nhiều chuyện. Tôi hôm đó, tôi nhớ mình đã đứng nép sau cánh cửa rất lâu để đợi anh về. Tôi đã chuẩn bị một bữa cơm đậm ấm với món canh cua nấu hoa thiên lý mà anh thích. Đã làm cho căn phòng trọ chật hẹp trở nên lãng mạn hơn bằng một bình sen trắng và bật sẵn bản nhạc không lời nhẹ nhàng, du dương mà anh vẫn thường nghe mỗi khi mệt mỏi. Tôi đã tự làm cho mình xinh đẹp hơn bởi nghĩ rằng sẽ có một cơn mưa hôn khi tôi báo tin rằng anh sắp lên chức bố. Tôi đã mừng tưng ra khuôn mặt mừng vui rạng rỡ của anh. Thậm chí trong đầu óc tôi còn vẽ ra một đám cưới, tôi

mặc áo cô dâu vỡ òa hạnh phúc trong sự chào đón của gia đình anh. Kể từ đó tôi có một gia đình bền chặt và gắn kết. Đứa con bé bỏng này sẽ là cầu nối hạnh phúc của chúng tôi.

Nhưng hóa ra tất cả chỉ là ảo tưởng.

Anh thoáng bàng hoàng khi nghe tôi nói đã có thai. Miệng anh cứ ấp úng hỏi đi hỏi lại:

– Làm sao... làm sao mà lại có thai được nhỉ? Rõ ràng chúng ta đã dùng biện pháp tránh thai rồi mà. Em chắc chứ? Em đã kiểm tra kỹ chưa?

Tôi ngồi đó đờ đẫn và trống rỗng. Tại sao một tin tốt lành như thế anh lại lơ đãng nhận nó bằng sự hốt hoảng như thể một tai họa đang ập đến. Con tôi, con anh, con của tình yêu hai đứa mà sao anh lại nặng nề như vừa có ai đó trao đứa con của họ vào tay anh rồi biến mất khiến anh đang không biết phải xoay xử thế nào. Tôi không nhớ hết những cảm giác diễn ra trong tôi những giây phút ấy, nó khủng khiếp đến nỗi tôi không còn muốn giữ lại trong tâm trí. Chỉ riêng câu nói của anh, sau bao nhiêu thăng trầm tôi vẫn không tài nào gạt bỏ vào quên lãng.

– Em đi giải quyết đi! Chúng ta chưa thể có một đứa con vào thời điểm này. Công việc đang thuận lợi, anh không muốn vướng víu cưới xin, con cái bây giờ. Sau này kinh tế ổn định em muốn 1 hay 10 đứa cũng được.

– Tại sao vậy anh? Có thêm một đứa con sẽ càng hạnh phúc hơn. Nếu anh sợ gánh nặng kinh tế thì em sẽ cố gắng kiếm thêm việc làm ngoài giờ. Em sẽ khéo thu vén các khoản chi tiêu. Em sẽ...

– Thôi đủ rồi. Có con vào em thậm chí còn không đi làm nữa, cũng không đủ tiền mà thuê người trông con. Anh nói lại lần cuối không là không. Ngày mai anh sẽ đưa em đi phá.

Chưa bao giờ tôi thấy khuôn mặt anh lại lạnh tanh đến đáng sợ như vậy. Nó tựa như mũi dao đang khứa dần vào bụng tôi nhằm kiếm tìm và vứt bỏ giọt máu của tôi. Tôi đã hét lên, đã si và và nguyên rửa người đàn ông đang đứng trước mặt mình. Nhưng cuối cùng khi anh dọa sẽ bỏ đi nếu như tôi không nghe lời thì tôi lại ngoan ngoãn như một đứa con nít vậy. Đơn giản bởi vì tôi không có ai để bầu vùi ngoài anh, tôi sợ mất anh như sợ mất đi điểm tựa cuộc đời mình. Sợ những đêm bão bùng không còn ai bên cạnh mà tôi thì vốn đã mỏng manh, bé nhỏ. Tôi sợ bản năng làm mẹ của mình vẫn chưa đủ mạnh để có thể che chở, bảo vệ cho con khi không còn anh đi chung nữa mà đường đời thì dài rộng. Đứa con tội nghiệp của tôi, tôi đã từ bỏ nó bằng những ý nghĩ tội lỗi và đón hèn như vậy.

Khi tôi ngồi chờ ở một dãy ghế dài cùng các cô gái cũng trẻ như tôi đang chờ phá thai, tôi để ý thấy mỗi người mang một khuôn mặt riêng. Có những người dù cố gắng tỏ ra bình thản bằng bộ mặt phẫn son lòe loẹt, nhưng bằng linh cảm của một người đồng cảnh ngộ, tôi nhận ra trái tim họ đang bật khóc. Có một vài người đàn ông thấp thỏm đứng chờ, anh

lẫn trong số đó khi đứng quay lưng về phía tôi, nhìn mông lung ra cửa sổ. Khi có người gọi đến tên tôi, tôi ngoảnh lại nhìn anh chờ đợi... Nhưng bằng một cái hất tay dứt khoát và tiếng quát của cô y tá mà tôi đã nằm gọn trên một chiếc giường tự khi nào. Những gì xảy ra sau đó tôi không còn đủ bình tĩnh để nhận biết. Tiếng dụng cụ y tế va vào nhau, tiếng chuyện trò và quát mắng của mấy người áo trắng, tiếng nhịp tim tôi đập mạnh, tiếng nước mắt tôi đang nuốt vào trong... Tất cả khiến tôi vô cùng hoảng sợ xen lẫn sự ê chề, cay đắng.

Khi bà bác sĩ bảo “đã xong” rồi thở phào nhẹ nhõm, vút mạnh dụng cụ y tế vào khay làm phát ra những tiếng kêu loảng xoảng, chính là lúc mà tôi cảm thấy đau đớn nhất. Anh đón tôi một cái hôn nhẹ lên má và lại là một tiếng thở phào. Nước mắt tôi ứa ra, tôi lần tay xuống bụng mình như lần mò trong một khoảng trống vô hình. Tôi trách mình bao nhiêu thì lại càng thương đứa con đã đầu thai vào một người mẹ hèn nhát, làm con của một người cha tồi tệ nên phúc phận con ngắn ngủi. Con vừa mới thành hình hài thì đã bị cướp đi mạng sống để trút đi gánh nặng và nhiều toan tính. Tôi nghe tiếng ni lông sột soạt rồi lại tiếng nước xả bồn cầu rất to, tôi nghĩ là họ đang gói con tôi lại vút đi hoặc đã cho con vào bồn cầu, nhân nước. Tôi quy xuống sàn nhưng hai bàn chân thì rất muốn chạy đi tìm con. Anh vực tôi đứng dậy, thuê một chuyên taxi về khu trọ, xe cứ lướt đi trên đường nhưng tâm trí tôi thì dường như đã mãi mãi ở lại với tiếng dụng cụ y tế và tiếng nước xả bồn cầu. Chính vào lúc đó hình ảnh mẹ lại trở về nhưng nhức hơn bao giờ hết trong tôi. Dù câu chuyện đau buồn về cái chết của mẹ đã xảy ra hơn 20 năm trước thì trí óc tôi vẫn không nguôi ám ảnh.

Bố bỏ mẹ con tôi nhẹ bằng, không vương bận trong cuộc hành trình nay đây mai đó theo các công trình xây dựng. Trước khi đi bố còn không thèm nhìn tôi lấy một lần. Khi đó, huyện tôi đã xây xong cụm nhà máy sản xuất giấy, chè, thuốc lá, xi măng sau 8 năm khởi công mà bố nhận trách nhiệm giám sát công trình. Khi bố ra đi, tôi vừa tròn 6 tuổi. Ông bà ngoại cũng không còn, mẹ một mình che chở cho tôi. Khi tôi bị lũ trẻ chặn trâu lêu lêu vì không có ba, tôi trở về nhà đầm đìa nước mắt thì chính mẹ đã dang rộng vòng tay ôm tôi vào lòng. Mẹ vỗ về tôi rất dịu dàng những lúc tôi buồn. Dù cả ngày đi làm mệt nhưng vì muốn con vui nên tôi về mẹ vẫn ngồi chơi với tôi cả tối. Những khi tôi ốm đau, trắng đêm mẹ thức canh tôi từng nhịp thở. Mẹ bảo vệ tôi trước những lời trêu chọc, mẹ nhin đắng nuốt cay khi đối mặt với những ánh mắt cay nghiệt của người đời. Tấm lòng mẹ cho đến tận bây giờ tôi mới thấu.

Nhưng mùa bão giạt năm tôi 7 tuổi đã làm đổ sập căn nhà và cướp đi người thân yêu cuối cùng của tôi. Trong những giây phút cận kề cái chết mẹ vẫn khom người che chở cho tôi. Trước khi người ta bới đồng đồ nát và tìm thấy mẹ con tôi, tôi nhớ rất rõ cảm giác hoảng sợ và đau đớn tột cùng khi cảm nhận mẹ đang chết dần dần. Hơi thở mẹ không còn chạm vào thịt da tôi, tôi đã gắng lắng nghe nhưng nhịp tim của mẹ đã yếu dần rồi dừng hẳn. Một giọt nước rất ấm rơi xuống gáy tôi. Bàn tay mẹ vẫn nắm chặt tay tôi như thể mẹ đang giành giật mạng sống của đứa con bé nhỏ với Thượng Đế, với sức mạnh tàn phá của thiên nhiên. Hơi ấm từ cơ thể mẹ như truyền hết sang tôi qua cái nắm tay chặt ấy. Tôi nghe như

có tiếng mẹ thì thầm rằng “đừng sợ, mọi chuyện rồi sẽ qua, đã có mẹ ở đây rồi con đừng sợ hãi”. Có thể vì câu nói đó mà tôi đã sống sót được sau nhiều giờ bị vùi trong đồng đồ nát tan hoang. Để tôi lớn lên và có ngày trở thành một người mẹ, mang trong mình giọt máu của giống nòi. Thế mà tôi đã vứt bỏ đứa con mình một cách tàn nhẫn và độc ác vì một người đàn ông. Đã có lúc tôi thấy mình không bằng con vật.

*****

Tôi và anh lấy nhau bằng một đám cưới sụi sùi nước mắt. Gia đình anh chê tôi là trẻ mồ côi, không môn đăng hộ đối. Nhất là lúc này với số vốn gom góp từ gia đình và kinh nghiệm kinh doanh bất động sản nhiều năm. Anh mở công ty riêng rồi phát lên như điều gặp gió. Có thể vì còn chút tình yêu sót lại? Vì trách nhiệm hay vì không nở nhẫn tâm bỏ rơi tôi mà anh vẫn cưới tôi làm vợ trong sự lạnh nhạt đến tàn nhẫn. Giờ thì tôi sống trong giàu sang và nhàn hạ nhưng lại không có lấy một đứa con. Bởi Thượng Đế đã trừng phạt khiến tôi không bao giờ có được khả năng sinh con nữa.

Tôi vẫn nhớ hồi ấy, khi tôi mang thai tuần thứ hai cơ thể mệt mỏi và buồn nôn, tôi không ăn được thứ gì và người cứ muôn đuổi đi. Lúc nằm bệt một chỗ tôi đã nghĩ mang thai là một điều khủng khiếp. Nhưng mẹ đã sinh ra tôi sau hơn 9 tháng mang nặng đẻ đau. Mẹ chịu nỗi đau miệng lưỡi thế gian khi không chồng mà chửa. Mẹ đã hy sinh vì tôi đến tận hơi thở cuối cùng. Tôi đã từng nhiều lần hờn trách số phận đã cay nghiệt tước mất khả năng làm mẹ của tôi. Nhưng sau mỗi lần nghĩ về tình yêu bao la, sự hy sinh cao cả của mẹ rồi tự nghĩ về bản thân mình tôi nghiệm ra luật nhân quả ở đời.

Sau khi biết tôi không thể có con do hậu quả của lần phá thai trước, chồng tôi càng lạnh nhạt hơn. Điều ấy càng khiến tôi không thể nguôi ám ảnh về tội lỗi. Nhất là từ khi anh mang ở đâu về một đứa nhỏ, nói là xin trên chùa về nuôi cho ấm cúng cửa nhà. Anh không biết rằng mỗi khi nhìn thấy đứa trẻ khóc cười, mỗi khi ôm nó nựng nịu trên tay tôi lại nhớ quay quắt đứa con mình đã từng phá bỏ. Hàng xóm đến chơi, ai gặp đứa nhỏ cũng bảo sao giống anh đến thế, từ cái mắt, cái mồm. Tôi gần như chết lặng sau rất nhiều lần gặng hỏi, cuối cùng anh cũng đã nhận đứa trẻ là con của anh với một người đàn bà khác. Từng ngày dài trôi qua, trái tim tôi đã vỡ vụn trong đờn đau và giày vò, tội lỗi.

Chồng tôi giờ công khai đi lại với người đàn bà khác trong sự ủng hộ của nhà chồng. Một người đàn bà không thể sinh con được như tôi chẳng khác nào cái cây không biết đơm hoa, kết trái. Tôi càng ngày càng trở nên cô độc trong chính ngôi nhà của mình. Chồng tôi đi sớm về khuya, để tuổi xuân tôi đi qua trong sự hững hờ, phụ bạc. Anh đối với tôi chỉ đơn thuần là trách nhiệm khi cùng ngôi chung một mâm cơm, sống chung trong một căn nhà. Còn đối với bố mẹ chồng thì tôi giống như một cái gai, nhổ vứt được đi lúc nào thì càng nhẹ nợ. Bây giờ tôi lại nhớ đến câu chuyện về những con thiêu thân. Tôi và anh cũng đã từng có thời nằm quấn riết nhau và nhìn lũ thiêu thân lao vào vùng sáng rồi rũ chết. Bây giờ nhiều đêm ngồi nhìn chúng chọn cách chết cho mình mà tôi lại thấy thương

thân quá đổi. Từ bao giờ tôi đã lao vào một vùng sáng mờ hồ để rồi đánh mất đi những hạnh phúc lớn lao mà mình từng có.

Tôi quyết định rời khỏi ngôi nhà lộng lẫy ấy, không mang theo bất cứ thứ gì ngoài những vết thương không phương thuốc nào lành được. Đêm trước hôm đi tôi và anh ngồi im lặng bên nhau rất lâu. Anh bảo:

– Tại sao em lại chọn cách ra đi như thế?

– Không phải điều đó sẽ tốt cho anh, cho bé Su, và tất cả mọi người hay sao?

– Còn em?

– Em nghĩ là mình sẽ ổn hơn nếu rời khỏi cuộc hôn nhân ràng buộc nhau bằng trách nhiệm này. Không phải trái tim anh đã hoàn toàn thuộc về người khác? Nếu còn ở lại đây, sự im lặng đến tàn nhẫn trôi qua mỗi ngày sẽ giết em chết mất.

Chúng tôi lại ngồi bên nhau nhìn những con thiêu thân ngu dại lao vào chỗ chết. Tôi bất chợt hỏi anh một câu hỏi cũ:

– Anh biết vì sao lũ thiêu thân lại lao vào vùng sáng để rồi chết thế không?

– Anh không biết. Nhưng chắc tại vì chúng ngu dại nên không biết trước được những hậu quả khủng khiếp của việc lao vào ánh sáng.

– Có thể là như thế. Nhưng nếu nói vậy thì con người mới thật là ngu ngốc. Bởi nhiều khi họ biết chắc rằng lao vào một tình yêu nào đấy vốn rất chệnh vênh thì cuối cùng cũng sẽ mất thăng bằng mà ngã gục. Vậy mà vẫn cứ lao theo để rồi nhận về mình bao đau khổ và rạn vỡ.

*****

Tôi đi theo chuông chùa dẫn dụ để tìm đường về núi. Núi bên hồ sen vẫn ngán ngát mùi thanh tịnh. Tôi tắm mình dưới hồ sen, để mặc buồn đau trôi theo dòng nước mắt. Sư thầy đã già, đón tôi về bằng nụ cười bao dung hiền hậu. Tôi gục mặt vào bờ vai yên bình của sư thầy òa khóc, người vỗ về tôi rằng:

– Đức Phật nói nước mắt chúng sanh trong cõi trần nhiều hơn nước bốn biển. Nhơn sanh phải chịu biết bao nhiêu đau khổ. Nhưng Đức Phật cũng dạy “Khổ hải mang mang, hồi đầu thị ngạn”.

Chính vào giây phút ấy, tôi thấy tâm hồn mình đang bay theo tiếng chùa vang vọng từ một cõi xa xăm nào đấy như vẫn còn ngán ngát hương sen.

Vũ Thị Huyền Trang

---

*Nguồn: Internet eMail by **cathy** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Ba, December 24, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*